

Педагогічні КАДРИ

газета

ЗАСНОВАНА У ЖОВТНІ 1929 РОКУ

№ 5 (1615) ТРАВЕНЬ 2011 РОКУ

НАЦІОНАЛЬНОГО ПЕДАГОГІЧНОГО
УНІВЕРСИТЕТУ ІМЕНІ М. П. ДРАГОМАНОВА

Кращий випускник – 2011

З метою виявлення здібних і обдарованих випускників традиційно був проведений конкурс "Кращий випускник". У кожному навчальному підрозділі було обрано по одному переможцю. З кращими випускниками зустрівся ректор університету В. П. Андрущенко, перший проректор університету В. П. Бех, голова профкому І. Т. Горбачук. Також познайомився з випускниками 2011 року заступник голови наглядової ради, почесний професор університету А. В. Толстоухов.

Електронний вступ 2011

12 ТРАВНЯ 2011 року відбулось засідання Приймальної комісії НПУ імені М. П. Драгоманова, на якому розглядалось питання готовності університету до вступної компанії 2011 року, надання щоденної інформації до інформаційно-пошукової системи МОНМС України "Конкурс" та участі в експерименті "Електронний вступ 2011".

Після засідання члени Приймальної комісії на чолі з ректором університету академіком В. П. Андрущенко здійснили перевірку готовності оновлених приміщень Приймальної комісії до вступної компанії 2011 року та інспекційне тестування нового потужного сервера та системи on-line реєстрації абітурієнтів НПУ імені М. П. Драгоманова, яка здатна обслуговувати одночасно більше 1000 абітурієнтів та покликана зробити процедуру подачі документів та зарахування максимально комфортною та повністю прозорою для абітурієнтів та громадськості.

ВЕСНЯНИЙ ФАРТ

І знову вибух оплесків...невгамовних вигуків привітання та невпинного потоку позитивних емоцій... Конкурс талантів, організований Центром культури та мистецтв, ФАрт – відкрито!!! Справді було видно високий професійний рівень організації: починаючи від написання сценарію до церемонії нагородження.

Незвичайна постановка, неперевершені виконавці, глядачі, сцена, музика – все це створювало таку приязну та чарівну атмосферу в залі, що аж подих захоплювало... На сцені вирувало чотири стихії: вогонь, вода, повітря та земля. Кожна з них представляла окремий жанр, відповідно: хореографію, вокал, художнє слово та інструментальну музику. Усі виконавці були по своєму унікальні та показували на сцені актовій зали справжні таланти! Ми бачили і балет, і неперевершене виконання степу, й такі неочікувані хореографічні постановки... Студенти справді дивували! Виконання українських пісень ставало справжньою несподіванкою: в очах стояли сльози....

Як завжди слух порадували як нові вокалісти, так і всім знайомі, такі вже рідні колективи. Родзинкою став виступ дуету акробатів, що урочисто розпочали представлення номінантів.

Переможцями можна назвати усіх учасників, адже це справжні майстри в своєму стилі, хоча й отримали перемогу найсильніші:

Антонюк Світлана (Інститут гуманітарно-технічної освіти) – Гран-прі в номінації "Вокал",

Дует у складі **Горової Тетяни** та **Ткаченка Артема** (Інститут іноземної філології) – дипломанти I ступеня в номінації "Вокал",

Хміль Євгенія (Інститут корекційної педагогіки та психології) – дипломантка II ступеня в номінації "Вокал",

Паламарчук Людмила (Інститут природничо-географічної освіти та екології) – дипломантка III ступеня в номінації "Вокал",

Лінчук Анастасія (Інститут української філології) – Гран-прі в номінації "Хореографія",

Гросу Катерина (Інститут соціології, психології та управління) – дипломантка I ступеня в номінації "Хореографія",

Ансамбль народного танцю **"Горицвіт"** – дипломанти II ступеня в номінації "Хореографія",

Театр танцю **"Резонанс"** (Інститут розвитку дитини) – дипломанти III ступеня в номінації "Хореографія",

Джура Наталія (Інститут соціології, психології та управління) – дипломантка I ступеня в номінації "Художнє слово",

Антонюк Світлана (Інститут гуманітарно-технічної освіти) – дипломантка II ступеня в номінації "Художнє слово",

Стасовська Валентина (Інститут соціальної роботи та управління) – дипломантка III ступеня в номінації "Художнє слово",

Ландо Софія (Інститут корекційної педагогіки та психології) – дипломантка II ступеня в номінації "Інструментальний жанр",

Марущак Ірина (Інститут історичної освіти) – дипломантка III ступеня в номінації "Інструментальний жанр".

Ольга Депутат
Фото Ірини Тищук

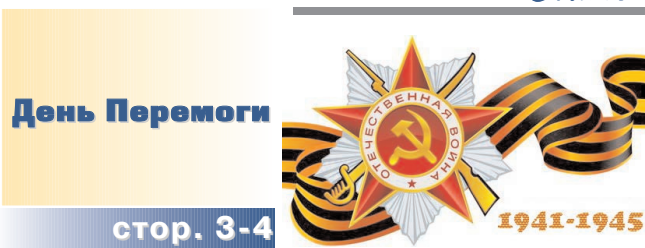
Гордість університету

Премія
Президента
України

стор. 2

Свято

День Перемоги

стор. 3-4

Спортивне життя

Кубок
ректора з
міні-футболу

стор. 6

ВІТАЄМО ВАС З 66-Ю РІЧНИЦЕЮ ПЕРЕМОГИ У ВЕЛИКІЙ ВІТЧИЗНЯНІЙ ВІЙНІ!

Свято Перемоги для нашого народу є вічним, як саме життя, бо не втрачає свого значення ні з плином часу, ні за будь-яких перемін у суспільстві.

Нехай ваша мужність, стійкість, звитяга і любов до Батьківщини стануть джерелом сил і насаги для молодих поколінь в ім'я молоді України.

Бажаємо вам міцного здоров'я, щедрою довголіття, родинного затишку.

Уклін доземний вдячності і шани вам, переможці, рідні ветерани!

Ректор	В. П. АНДРУЩЕНКО
Голова Ради ветеранів	М. А. РЯБУХІН
Голова профкому	І. Т. ГОРБАЧУК

Зустріч з головою Ради ветеранів

Напередодні Дня Перемоги ректор університету В. П. Андрущенко провів зустріч із головою Ради ветеранів університету М. А. Рябухіним. На зустрічі були обговорені питання патріотичного виховання молоді, налагодження зв'язків із ветеранськими організаціями міста, план святкування Дня Великої Перемоги в НПУ імені М. П. Драгоманова.

ЗВЕРНЕННЯ ветеранів Великої Вітчизняної війни НПУ імені М. П. Драгоманова до студентів з нагоди 66-ї річниці Перемоги

Дорогі студенти! Ви – наша зміна, продовжувачі величного минулого нашого народу, будьте гідними старшого покоління патріотів, прийміть трагіко-героїчне минуле душею і серцем для розуміння сучасного і вашого майбутнього!

Зберігайте у своїх серцях, розумі, пам'яті лицарський подвиг тих, хто врятував світ від коричневої чуми фашизму, окропив своєю кров'ю дороги війни, віддав своє життя, здоров'я, молодість за свободу, за мир, процвітання нашої Вітчизни, за щасливе життя наших поколінь.

Свято оберігайте реліквії, пов'язані з Великою Вітчизняною війною – пам'ятники, могили воїнів, музеї, кімнати Слави!

Будьте нетерпимими до проявів вандалізму по відношенню до святих пам'яток історії.

У спілкуванні з ветеранами розпізнавайте правду героїчного подвигу нашого народу у Вітчизняній війні! Опануйте джерела духовності, яка є рушійною силою справжнього патріотизму!

Будьте нетерпимі до фальсифікаторів історії, до тих, хто, втративши честь і совість, обливає святий патріотичний подвиг нашого народу, Збройних Сил, геніальних полководців брудом безчестя!

Звертайтеся в оцінці подій, пов'язаних з Великою Вітчизняною війною, до правдивих джерел історії, свідчень ветеранів, державних діячів наших та зарубіжних країн!

Бережіть завойований нами – найцінніший дар цивілізованого людства – МИР!!!

Миру вам і щастя!

*Рада ветеранів Великої Вітчизняної війни
НПУ імені М. П. Драгоманова*

С В Я Т І С Т Ь П Е Р Е М О Г И

Прапор перемоги над Берліном

66 РОКІВ тому Радянські воїни розгромили звіряче гніздо фашизму, взяли штурмом Берлін, ліквідували рештки гітлерівської військової машини. Велич Перемоги над фашизмом у тому, що вона стала порятунком усієї цивілізації від знищення її кровавим мечем фашизму.

9-те травня увійшло у літопис всесвітньої історії як подія планетарного масштабу. Вперше в історії людства народи світу, відчувши свободу і безпеку, з сердечною вдячністю, сльозами радості і скорботи, з молитвами за полеглих і живих воїнів-переможців над фашистською чумою зустрічають святу дату 9 Травня як всенародне свято – День Перемоги.

До цієї дати радянські воїни і весь трудовий народ Радянського Союзу ішли, при підмозі західних союзників, 1418 діб у кровавих битвах, витримавши екзамени вогнем і мечем, здобувши Перемогу. Кожна доба вимагала максимального напруження всіх людських сил і матеріальних засобів.

Стойкість, мужність та героїзм радянських людей врятували світ від нацизму – найзлочиннішого за всю історію цивілізації витвору людиноненавистництва.

Всі шість десятиліть людство усвідомлює, що без перемоги над фашизмом не було б сучасної Європи, нинішньої незалежної України, навіки зникла б українська нація як єтнос. Радянський Союз вистояв і переміг!

І сьогодні усі чесні люди світу свято вшановують пам'ять переможців. Їх ратний подвиг у Великій Вітчизняній війні є гордістю для нинішніх і прийдешніх поколінь. І сьогодні звання учасника Великої Вітчизняної війни є почесною, найдостойнішою відзнакою мужності, патріотизму і самовідданого служіння Вітчизні і народові. Захищаючи отчий дім, землю дідів і прадідів, рідну Вітчизну, радянські народи згуртувалися в могутню силу до перемоги, зірвали зловісні гітлерівські плани, похоронивши їх в жорстоких битвах від Москви до Берліна.

Щоб цього ніколи не повторилось, досить пам'ятати, що передвісником Другої світової війни були агресивні дії найреакційнішої імперіалістично-терористичної диктатури фінансового капіталу – фашизму. Німеччина, Італія та мілітаристична Японія розпочали військові дії проти Ефіопії (1935 р.), Іспанії (1936 р.), Китаю (1937 р.), Австрії і Чехословаччини (1938р.), СРСР (о. Хасан, 1938 р.), Монголії (1939 р.).

Після окупації Європи на черзі була Польща, яка перебувала в союзному договорі з Англією і Францією. 11 квітня 1939 р. Гітлер затверджує план підготовки нападу на Польщу під кодовою назвою "ВЕЙС", у якому визначився початок агресії з 1-го вересня 1939 р.

Фашистське командування, враховуючи

позицію Англії і Франції відносно Чехословаччини у Мюнхені (вересень 1938 р.), було переконане у невтручанні їх у майбутній війні з Польщею. 1-го вересня о 4-й годині 45 хвилин 1939 року фашистська Німеччина напала на Польщу. Ця дата є першим днем Другої світової війни. Англія і Франція 3-го вересня оголосили війну Німеччині, але не надали Польщі ніякої допомоги і не перешкодили подальшому розгортанню полум'я Другої світової війни.

Починаючи з квітня 1940 року фашистська Німеччина окупувала Данію, Норвегію, Бельгію, Голландію, Люксембург, Францію, Болгарію (союзник), Югославію, Грецію.

З 10 червня 1940 року на стороні Німеччини виступила фашистська Італія. В орбіту війни 1939-1945 рр. втягувалися все нові держави. 8 грудня 1940 Гітлер підписав план "Барбароса", головною ідеєю якого була блискавична війна і розгром головних військових сил Радянського Союзу. Згідно директиви Головного командування вермахту від 31 січня 1941 року регламентується розгортання фашистських військ на кордонах СРСР.

22 червня 1941 року о 4 годині без об'явлення війни, виролюмно порушивши договір про ненапад від 23 серпня 1939 року, Німеччина напала на Радянський Союз. Союзниками агресора проти нашої країни були Угорщина, Італія, Румунія, Фінляндія. Для радянського народу почалась Велика Вітчизняна війна, яка була найвагомішою частиною Другої світової.

У війну було втягнуто 61 державу – майже 80% населення земної кулі. Воюючі держави мобілізували до армії понад 110 млн чоловік. Кровопротитні битви прокотились територіями сорока країн Європи, Азії, Африки – на просторах морів і океанів.

Найжорстокіші битви, у яких вирішувалася доля світу, були на радянсько-німецькому фронті.

Опираючись на військово-економічний потенціал Європи, людські ресурси та збройні сили сателітів, оснащених новітньою технікою, маючи дворічний досвід ведення війни, Гітлер розраховував на блискавичну перемогу, чому на думку вермахту мала б сприяти неготовність Радянського Союзу до війни.

Планам не вдалося збутися, оскільки ворог не врахував найголовнішого – патріотизму наших людей, глибокої відданості Вітчизні, що стали найважливішими джерелами перемоги.

І сьогодні героїчний подвиг воїнів і народу житиме в пам'яті мільйонів чесних людей. Наш святий обов'язок – передати майбутнім поколінням правду про Велику Вітчизняну війну, її переможців, про героїчні подвиги, патріотизм, його рушійні сили.

Доземний уклін всім патріотам-ветеранам, вірним синам і донькам Вітчизни, за їх Подвиг. **Вічна пам'ять Героям, полеглим у жорстоких битвах!** Вічна слава переможцям. **Честь і хвала захисникам Вітчизни, ветеранам Великої Вітчизняної війни!**

БУДЬ ГЕРОЄМ!

РОДИНА-МАТЬ ЗОВЕТ!

Монумент Радянському воїну-визволителю у Третюв-парку, Берлін

**Голова Ради ветеранів ВВВ НПУ імені М. П. Драгоманова
полковник у відставці, канд. пед. наук, почесний професор університету
Микола Аркадійович РЯБУХІН**

БОЙОВИЙ ВЕТЕРАН І ПЕДАГОГ

КОЖНА людина має свою долю, свій неповторний життєвий шлях. Вона, доля, розпорядилася так, що **Микола Аркадійович Рябухін** до війни і після неї розділив і розділяє її на педагогічній ниві. Перш за все – навчати і виховувати підрастаюче покоління, формувати соціально-творчу особистість, розкривати сучасні науково-педагогічні проблеми, їх осмислення, виховувати національну свідомість, формувати загальнолюдські цінності, стверджувати справедливість, доброту, патріотизм сучасної молоді, нести відповідальність за свої дії.

Життєвий шлях переможця

Народився М. А. Рябухін в селі Скакунка (яке розташоване на річці Соб) Липовецького району Вінницької області.

Пішов у перший клас місцевої неповної школи, яка була розміщена в невеличкому приміщенні. В школі не вистачало обладнання, але це не заважало дітворі отримувати знання. Їх надавали учням талановиті вчителі, давали путівку в життя. Невипадково серед випускників багато таких, що стали знаменитостями.

У підрастаючого Миколи змінювалося відношення до навчання, з'являлися нові потреби. На той час шкільна програма спрямовувала увагу на підготовку молоді до служби в лавах Червоної Армії. Учні здавали нормативи "ГТО". Брали участь у змаганнях зі стрільби під девізом "Ворошиловський стрелок", організовували військові ігри. Микола був призначений командиром групи.

Після закінчення школи, по півдні райкому комсомолу Микола був направлений піонервожатим, вчителем в школі Липовецького району. Виконував інші педагогічні навантаження.

Жага до знань веде його на подальше навчання. Він вступає до Вінницького педагогічного інституту, на відділення "Російська література".

Тогочасні міжнародні події внесли корективи в життя Миколи. В сороковому році вступає в Київське піхотне училище, де його і застала війна.

У 1947 році Микола Аркадійович повернувся на Батьківщину. Працює завучем в школі села

Росоши, потім Скитнецької семирічної школи. Допомагає односельчанам наводити порядок в селі. Працює секретарем партійної організації села Славне, виконує партійне завдання по заготівлі хліба та здачі зерна державі.

У 1951 році М. А. Рябухін вступає до КДПІ імені М. Горького (НПУ імені М. П. Драгоманова), відділ шкільної педагогіки, який закінчив з відзнакою. Був рекомендований до аспірантури, яку закінчив у 1958 році з відзнакою. У 1960 році виконує обов'язки помічника директора інституту з наукової роботи. Активно працює над кандидатською дисертацією. Успішно захищає її в 1966 р. На основі науково-педагогічних досліджень з проблеми трудового навчання Микола Аркадійович публікує понад п'ятдесят наукових праць і десятки статей на військово-патріотичну тематику.

Плідна сорокарічна науково-педагогічна діяльність відзначена знаками: "Відмінник народної освіти"; "А. С. Макаренко"; "Ветеран праці"; багатьма почесними грамотами МОН та ін.

Указом Президента України від 27 квітня 2001 р. М. А. Рябухину присвоєно звання "Полковник".

Педагог і Ветеран

Довготривалий період М. А. Рябухін очолює ветеранську організацію НПУ імені М. П. Драгоманова. В огляді конкурсів ветеранських організацій вузів Києва (2006–2009 рр.), організація ветеранів війни, праці, Збройних Сил НПУ імені М. П. Драгоманова посідала перші місця. Нагороджена почесними грамотами та грошовими преміями за активну патріотично-виховну, педагогічну діяльність.

У зв'язку з 70-річною науково-педагогічною діяльністю та вагомим внеском у розвиток патріотичного виховання молоді Миколі Аркадійовичу вручено відзнаку МОН "Знак пошани".

Вченою Радою університету від 24 березня 2005 року Миколі Аркадійовичу присвоєно звання "Почесний професор НПУ імені М. П. Драгоманова".

М. А. Рябухін знають як прекрасного педагога, патріота, відданого сина своєї Батьківщини. Його шанують колеги по роботі, студенти, ветеранські організації Києва і далеко за його межами.

У зв'язку з Днем народження бажаємо Вам, Миколо Аркадійовичу, міцного здоров'я, творчого натхнення й успіхів у справі патріотичного виховання студентської молоді.

Микола Кот

ВЕЛИКА ПЕРЕМОГА: ПАМ'ЯТЬ І УРОКИ

складу, 37,5 тис. гармат і мінометів, 1475 нових танків "КВ" і "Т-34", 1540 бойових літаків нових типів, а також значна кількість легких танків і бойових літаків застарілих конструкцій.

22 червня 1941 р. гітлерівська Німеччина, віроломно знехтувавши договором про ненапад, несподівано обрушила на СРСР удар небачено величезної сили. З важкими боями Червона Армія змушена була відступати. При цьому вона зазнавала великих людських втрат (вбитими, полоненими, пораненими). Над країною нависла смертельна небезпека. У зв'язку з цим радянський народ перервав свою мирну працю і вступив у смертельний двобій з сильним, до зубів озброєним ворогом. У двобій, метою якого була Перемога.

Через чотири роки, після підписання 8 травня 1945 р. у Берліні Акта про воєнну капітуляцію поваленої Німеччини, один іноземний кореспондент спитав Маршала Радянського Союзу Г. К. Жукова про те, коли той вперше повірив у Перемогу. Великий радянський полководець відповів на це запитання так: "І я, і все керівництво країни повірили у неї відразу, як тільки стало відомо про напад на нас фашистів. Інакше б ми сьогодні тут не знаходилися". Дійсно, у перший же день війни Радянський уряд чітко і твердо заявив: "Наше діло праве. Ворог буде розбитий. Перемога буде за нами". І тоді ж віра у Перемогу оволоділа мільйонами і мільйонами радянських людей, вона стала провідною зіркою їх життя і боротьби.

У зв'язку з нападом фашистської Німеччини на СРСР радянським керівництвом було розроблено всеосяжну програму надзвичайних заходів щодо мобілізації всіх сил і ресурсів держави для відсічі нацистському агресорові, щодо докорінної перебудови життя і діяльності країни на воєнний лад. Програму було проголошено ідеєю "Все для фронту, все для Перемоги!". Під цим закличним гаслом фронт і тил стали єдиним цілим. Справедливий з боку СРСР характер війни багаторазово примножив сили радянського народу. У жорстоких битвах Червона Армія, проявляючи відвагу і героїзм, виснажувала сили ворога, нагромаджувала досвід, вчилася перемагати. Героїчними зусиллями трудівників тилу прискорювалося зростання воєнного виробництва і всіх галузей воєнного господарства, які забезпечували потреби війни.

Одночасно Велика Вітчизняна війна Радянського Союзу справила значний моральний вплив на антифашистську боротьбу в Європі. В цьому відношенні дуже

примітною є характеристика настроїв французів з приводу нападу фашистської Німеччини на СРСР, дана у повідомленні поліцейського чиновника префекту департаменту Ер 29 червня 1941 р. У більшості населення, говориться у документі, "звістка про вступ у війну Росії викликала величезні надії, і доводиться констатувати, як це не дивно, що у країні далеко не самі тільки комуністи віряють у Москву і пов'язують з нею надії на визволення".

Строки здійснення плану "Барбаросса" було визначено Гітлером, треба думати, за французьким сценарієм (як відомо, Франція була загарбана за 44 дні). Для розгрому ж СРСР "відпускалося" не набагато більше.

Після нападу на СРСР Гітлеру вперше довелося зустрітися з тим, чого він ніяк не очікував: сама природа війни на Сході виявилася зовсім іншою, ніж на Заході. Усвідомлення того, що боротьба йде не на життя, а на смерть (у буквальному розумінні слова), цілком і повністю визначало поведінку радянських людей у роки Великої Вітчизняної війни...

Одним з найважливіших завдань плану "Барбаросса" було взяття Москви. Гітлерівці розраховували, що, оволодівши в середині липня Смоленськом, вони вже в серпні зможуть зайняти та знищити Москву. В уже згаданому "Воєнному щоденнику" Ф. Гальдера з цього приводу є запис 8 липня 1941 р., де говориться: "Непохитним є рішення фюрера зрівняти Москву і Ленінград із землею, щоб повністю позбавитися населення цих міст... Це буде "народне лихо, яке позбавить центрів не тільки більшовизму, а й москвитів (росіян) взагалі". Однак ці маячні задуми Гітлера залишилися тільки задумами.

На шляху відбірних частин і з'єднань гітлерівської армії, кинутих на Москву, нездоланною перешкодою постали Червона Армія, доросле населення Москви, уся країна. Московська битва складалася з оборонних (30 вересня – 5 грудня 1941 р.) \ наступальних (5 грудня 1941 р. – 20 квітня 1942 р.) операцій, у ході яких ворог зазнав величезних втрат у живій силі та техніці і був відкинутий на 100-250 км від Москви. На полях битв під Москвою було розбито найкращі дивізії вермахту, які ще зовсім недавно пройшли триумфальним маршем усю Європу.

Розгром німецько-фашистських військ під Москвою став вирішальною воєнно-політичною подією першого року Великої Вітчизняної війни. Саме в результаті Московської битви зазнав остаточного краху гітлерівський план "Барбаросса".

Довгим і важким був шлях народів до бажаної Перемоги. Воєнні дії на радянсько-німецькому (східному) фронті тривали 1418 днів, на другому (західному) – 338. Однак справа не тільки в цьому. Підбиваючи підсумки війни, Маршал Радянського Союзу Г. К. Жуков констатував, що 507 німецько-фашистських дивізій і 100 дивізій сателітів Німеччини було розгромлено, знищено і взято в полон радянськими військами. Тільки 176 дивізій ворога було розбито у битвах у Північній Африці та в Західній Європі. У чотирирічній боротьбі противник завжди мав проти радянських військ від 56 до 77% своїх дивізій. Три роки на інших фронтах він міг обмежуватися 20 дивізіями, що становило від 0,9 до 6% їх загального числа. І навіть у 1945 р. він мав проти наших західних союзників по антигітлерівській коаліції тільки 38% своїх дивізій.

На ознаменування перемоги Радянського Союзу над нацистською Німеччиною у Великій Вітчизняній війні Президія Верховної Ради СРСР оголосила 9 травня Днем Перемоги. З того часу День Перемоги став у нас всенародним традиційним святом. 24 червня 1945 р. у Москві на Красній площі відбувся Парад Перемоги. Парад приймав заступник Верховного Головнокомандуючого Маршал Радянського Союзу Г. К. Жуков; командував Парадом Маршал Радянського Союзу К. К. Рокоссовський.

З тих пам'ятних – переможних – травневих днів далекого 1945 р. минуло більш як шістьдесят років. Але в міру віддалення від подій війни значення Перемоги не зменшується. Уся післявоєнна історія так чи інакше назавжди пов'язана з підсумками цієї війни. І тому слава Великої Перемоги не померкне у віках.

Незмірним є вклад у Перемогу радянського народу: він здійснив подвиг, рівного якому не знало людство. У результаті він зумів відстояти свободу і незалежність своєї Батьківщини. І одночасно Радянський Союз своєю Перемогою вніс вирішальний вклад у справу врятування європейської та світової цивілізації від знищення нацистськими варварами. Перемога над нацизмом увінчалася визволенням європейських країн від гітлерівської тиранії, запобігла подальшому розповззанню безпрецедентно страшних нацистських злочинів проти людяності.

Ігор ВЕТРОВ
заступник директора
Інституту історичної освіти,
професор

Конференція

Науково-методичні засади управління якістю освіти в університетах

25 березня в нашому університеті відбулась Міжнародна науково-практична конференція “Науково-методичні засади управління якістю освіти в університетах”. Це четверта традиційна конференція, започаткована Науково-методичним центром моніторингу якості освіти.

До участі у конференції було заявлено 175 учасників, серед них – представники з Росії, Японії, Угорщини, США, Білорусії, Німеччини, Італії, Фінляндії, Швеції та різних куточків України. Метою конференції став пошук нових форм, методів та засобів управління якістю освіти в університетах, оскільки ці питання є одними з провідних серед методологічних проблем освіти.

Пленарне засідання конференції розпочалося зі вступного слова проректора з міжнародних відносин **Володимира Лавриненка**. Потім з вітальним словом виступив модератор заходу, заступник першого проректора університету **Володимир Сергієнко**, який представив учасників конференції, президію та закордонних гостей; розповів про порядок роботи конференції. У своїй доповіді він звернув увагу на основні чинники, що впливають на якість освіти, а саме: підготовка професорсько-викладацького складу, навчально-методичне забезпечення, застосування сучасних навчальних технологій, відповідність змісту освіти

досягненню цілей навчання, належне ресурсне забезпечення, ефективне управління. Володимир Петрович повідомив, що на Вченій раді університету затверджено і подано до МОНМС України ліцензійну справу магістерської підготовки за спеціальністю 8.18010022 “Освітні вимірювання” з присвоєнням кваліфікації “Керівник закладу з оцінювання якості освіти. Фахівець у галузі освітніх вимірювань”.

За допомогою Skype-технології проводилася трансляція виступу видатного тестолога, доктора педагогічних наук, професора, головного редактора журналу “Педагогические измерения” (Росія, Москва) **Вадима Аванесова**. У своїй доповіді він звернув увагу на проблеми модернізації освіти та роль тестових технологій у цьому процесі.

Представник з Японії **Хіросі Катаока** розповів про оцінювання знань студентів в університеті м. Осака, Японія. Привернуло увагу дуже серйозне ставлення до екзаменів в університеті викладачів і студентів. З розповіді пана Хіросі зрозуміло, що в Японії вважається, що студент – це доросла людина, що реалізує свої можливості та потенціал в університеті. А до “нецікавих” предметів японські студенти ставляться по-філософськи: “нецікаві” предмети розвивають вміння вирішувати складні життєві завдання.

Після пленарного засідання відбулась невеличка обідня перерва, а потім уже розпочали роботу секційні засідання. Доповідачам конференції були видані сертифікати учасника конференції.

За результатами проведеної конференції було прийняте рішення надрукувати статті доповідачів у Науковому часописі Національного педагогічного університету імені М. П. Драгоманова “Педагогічні науки: реалії та перспективи”.

Дякуємо всім учасникам конференції за цікаві виступи! До нових зустрічей!

Світлана НІКОЛАЙЧУК

Академічні традиції

ДОКТОР З ПРИЧИН ЧЕСТІ

Більшість студентів знає, що означає слово “професор”. Висловлюючись просто, це викладач із високим ступенем компетентності, який користується заслуженим авторитетом і повагою. Слово “професор” має ще латинське походження (викладач), але в академічному вжитку закріпилось порівняно недавно – з XVI століття.

В українській освітній системі професор – це вчене звання, яке присвоюють після звання доцента. Для того щоб бути професором, як правило, слід бути доктором наук, займатися викладанням не менше п'яти років, мати численні наукові та науково-методичні публікації і підготувати не менше п'яти кандидатів наук. Тобто, це завдання не з легких. Загалом, професори – це надзвичайно цікаві, дисципліновані і глибокі люди, які не тільки багато знають, але й вміють надихати на навчання, прищеплювати любов і повагу до предмету. Яскравим прикладом професора може слугувати професор Преображенський з “Собачого серця” Михайла Булгакова, чи професор Дамблдор з “Гарі Поттера” Джоан Роулінг.

Однак, окрім суто академічного звання професора, в Європі є ще почесне звання – “doctor honoris causa” (лат. – “доктор з причин честі”, “почесний доктор”, скорочено – dr. h. c.) або “почесний професор”. Як правило це звання присвоюють університети на знак визнання заслуг людини у науковому, громадському, спортивному, політичному житті або в мистецтві. Це свого роду знак, що університет вважає за честь мати в своєму професорсько-викладацькому складі цю людину. Дуже поширеною є практика, коли університет присвоює звання почесного професора своєму випускникові, який багато зробив для країни або галузі, в якій працює. Так, наприклад, вчиняє Оксфордський університет, коли його випускник стає прем'єр-міністром Великої Британії. Звісно, це є ще і вдалим піар-кроком, адже ніщо так не прославляє навчальний заклад, як випускники – нобелівські лауреати та відомі громадсько-політичні діячі.

Слід зазначити, що існує близьке за значенням до “почесного професора” звання – “emeritus professor” (лат. – “заслужений професор”, скорочено – prof. em.). Це звання присвоюється професійним викладачам, які мають добру викладацьку репутацію та значний стаж роботи (при виході на пенсію, зміні роду занять або до ювілею викладання). Звання заслуженого професора є свідченням визнання академічних заслуг спільнотою науково-педагогічних працівників.

Серед заслужених професорів нашого університету можна згадати таких відомих людей, як **Іван Драч, Мирослав Попович, Борис Олійник, Леонід Губерський, Леонід Кравчук**, брати **Кличко** та багатьох інших. Побачити всіх почесних професорів можна в портретній галереї біля ректорату університету на другому поверсі центрального корпусу, хоча ми сподіваємось, що з часом служба порталу розмістить цей перелік на сайті університету, як це зроблено, наприклад, в Оксфорді.

Антон ДРОБОВИЧ

Студентська наука

МИ ЩЕ ПРИЇДЕМО, ЯКЩО ЗАПРОСЯТЬ!

ЦЬОГОРІЧ усьоме, 7 та 8 квітня, у стінах нашого університету в Інституті корекційної педагогіки та психології НПУ імені Драгоманова на Всеукраїнську студентську олімпіаду зі спеціальності “Корекційна освіта (за нозологіями)” з міжнародною участю зібралися студенти з Мінська, Москви, Санкт-Петербургу, Кишинєва та різних куточків України. Крім того, організатори зустріли рекордну кількість учасників – 41! А якщо додати ще 16 студентів з Новосибірську, котрі пройшли лише он-лайн тестування, але не захищали роботу, виходить 57 учасників!

В Олімпіаді брали участь студенти різних курсів, починаючи з третього, закінчуючи п'ятим. Звісно, старшокорсники почувалися більш впевнено під час виступів, але й молодші не пасли задніх. Окремо варто зазначити, що фактично усі роботи, подані журі, були експериментальні, а не суто теоретичні. Це є гарним показником розвитку студентської науки. Вражала різноманітність проблематики, котру піднімали на захисті. “Ви просто молодці! Усе продумано, все злагоджено. Були цікаві роботи. Ми до олімпіади думали, що частина ваших українських дефектологів – московські! А виявляється, вони ваші! І взагалі у вас інтенсивно розвивається корекційна педагогіка та спеціальна психологія! Навіть є два академіки в одному Інституті!”, – говорять Катерина Жук та Катерина Бикова з Мінська.

“Наукові спрямування країн близького зарубіжжя співпадають з науковими поглядами українських дефектологів”, – зазначила заступник директора Інституту корекційної педагогіки та психології **М. К. Шеремет**.

Призові місця між учасниками Олімпіади були розподілені наступним чином:

I місце – Яковенко Ольга Петрівна (ІКПП НПУ ім. М. П. Драгоманова); Бикова Катерина Василівна (Білоруський ДПУ ім. М. Танка);

II місце – Тищенко Наталія Олександрівна (Херсонський державний університет); Мелашевич Дарина Миколаївна (ІКПП НПУ ім. М. П. Драгоманова); Жук Катерина Анатоліївна (Білоруський ДПУ ім. М. Танка); Лякішев Олексій Сергійович (ГОУ ВПО Московський міський педагогічний університет);

III місце – Юрчук Тетяна Миколаївна (Кам'янець-Подільський національний університет ім. І. Огієнка); Горбик Євгенія Олегівна (АОУ ВПО Ленінградський державний університет ім. О. С. Пушкіна); Скира Олена Василівна (ГОУ ВПО МГПУ); Стасько Ксенія Михайлівна (ГОУ ВПО МГПУ); Мігліч Іванна Олександрівна (ІКПП НПУ ім. М. П. Драгоманова); Жорняк Яна Сергіївна (Полтавський державний педагогічний університет).

Грамоти та дипломи переможцям вручав директор Інституту корекційної педагогіки та психології **В. М. Синьов**. Величезна робота оргкомітету, очолюваного Віктором Миколайовичем, була високо оцінена усіма учасниками та гостями Олімпіади. Студенти та керівники дякували всьому оргкомітету за цікаву програму Олімпіади, за екскурсію Києвом, центральним корпусом та Інститутом корекційної педагогіки та психології “Все було продумано до деталей, починаючи від зустрічі учасників, закінчуючи проживанням у гуртожитку”, – зазначили викладачі з інших міст.

“Сподобалась організація. У вас дуже розвинуте студентське життя. Склалося враження, що студент – найзолотіше для вашого університету. Просто молодці”, – прокоментувала свої враження студентка Вороніна Софія з Санкт-Петербургу.

“Коли збираються люди однієї професії, то всі зазвичай говорять про науку. А виявилось, що учасники настільки усесторонні та відкриті, що крім науки, ми говорили на інші теми з величезним захопленням. Я тут не відчувала суперництва. Мені всі допомагали, хоча ми були навіть не знайомі між собою на початку”, – стверджує Гаєвська Цвітання зі Львова.

“Дуже теплий прийом. Я отримала новий досвід, цікаве спілкування. Рада, що дали можливість виступити самій і почути інших. Після того, як вже детально познайомилася з роботами інших учасників, зробила висновок, що всі студенти дуже підковані. Це є стимулом ще більше працювати над собою!” – говорять Ткаченко Ольга та Зозуля Ольга з м. Суми.

“Враження від Олімпіади та від учасників дуже позитивне! Круто було те, що організували екскурсію містом. Нас гарно поселили в гуртожитку. І сам гуртожиток гарний! Ми, правда, були здивовані, що у вас такі великі відстані між гуртожитком та університетом”, – додала Мурашук Олена зі Львова.

“Помітно, що у вас працюють зі студентами. Дуже добре налагоджене партнерство викладач – студент – гість. Тепло зустрічають, усі намагаються допомогти” – зазначила Струлева Світлана з Кишинєва.

“До журі теж зауважень немає, а всі питання, які вони ставили, були по суті”, – коротко прокоментував Набока Антон з Луганська. “Ми ще приїдемо, якщо запросять!” – додала Комісаренко Наталія з Бердянська.

Проте, були й побажання, і більшість із них безпосередньо пов'язані зі статусом Олімпіади. Наразі Олімпіада ще має назву Всеукраїнської (з міжнародною участю) і відповідає вимогам заданого масштабу, хоча вже давно зустрічає закордонних учасників та цілком відповідає міжнародному рівню. Про це свідчить бажання представників Словаччини, Польщі, Казахстану та Грузії наступного року взяти участь в Олімпіаді. Це є ще більшим поштовхом керівництву Інституту справді зробити її міжнародною, і тоді можна сміливо вводити кілька робочих мов і запрошувати в журі закордонних делегатів або, враховуючи значну кількість учасників, яка з кожним роком лише збільшується, вводити ще хоча б один конкурсний день.

Олександр КОЗИНЕЦЬ,
викладач кафедри логістики
Інституту корекційної педагогіки
та психології

Нагальні роздуми

Марійка РОЗПУТНА,
студентка II курсу

СЕСІЯ: ВИРОК І ВИКЛИК, ВИКЛИК І ВИРОК

СТУДЕНТИ сприймають сесію по-різному: і як суворе випробування, і як можливість самоствердження та вдосконалення здатності “викручуватися”, майстерно використовуючи власні розумові надбання і викладацьку мудрість та терпіння. Під час сесії, як в будь-якому складному дійстві, завжди декілька дійових осіб, всі ролі розписані, завдання отримані, виклики прогнозовані, а вироки інколи дивують, і не тому, що актори дилетанти, і не тому, що правила гри не засвоєно, а тому, що немає розуміння найголовнішого: *в сесії – всі переможці!* І ті, хто здав успішно, і хто не задоволений своїм результатом, і ті, які спокійно, безболісно, без хвилювань закрили сесію, і ті, які стійко витримали навалу студентського авантюризму, глобальних знань, безмежних прагнень до кращої оцінки в заліковці (індивідуальному плані) при недостатньо ґрунтовних пізнань з предмету.

Чому переможці?

По-перше, сесія – це важлива подія студентського життя, його невід’ємна складова, де “один скаже, другий плаче”, і врешті-решт всі отримують заслужену позначку у заліковій книжці.

По-друге, сесія – це чергова сходинка, на яку ти можеш або піднятися, або благополучно з неї злетіти (якщо ж – злетів, будь вдячний долі, що був студентом, і знайди сили повернутись до студентської родини знову!), важливо, що цей шлях, у будь-якому випадку, тобі необхідно подолати, щоб гідно нести звання студента.

По-третє, сесія – це час підведення підсумків, звітування про засвоєні знання, і не треба сприймати її як екекцію, яку необхідно витерпіти заради одержання оцінки та стипендії.

Сесія, як і зима, приходить неочікувано, але за розкладом і в означений для неї час, про який всі викладачі знають, а студенти – з острахом до нього готуються.

Підготовка до сесії має різну тривалість: ніч, день, два, тиждень, місяць, семестр – у кого як, і залежно від цього, або навпаки, без прямої залежності від тривалості підготовки, дає результати. Результати, як правило, – це оцінка знань, помножена на комунікативні здібності студента з додаванням сили волі, життєвої витривалості і, найголовніше, сподівань на використання цих знань в майбутньому.

Результати сесії не можна сприймати як вирок (до речі, вирок – рішення суду першої інстанції або суду апеляційної інстанції, постановлене в судовому засіданні з питання про винність або невинуватість відданої до суду особи (підсудного) та про призначення або не призначення йому покарання), а необхідно сприймати як черговий виклик, вимогу, спонування до активних дій, тобто до відповідального систематичного та глибокого вивчення навчального матеріалу, до самовдосконалення.

Це в ідеалі.

А насправді, сесія – це безмежний стрес, безсонні ночі, кіпи написаних конспектів, шпаргалок, прочитаних книжок, недописаних рефератів, незданих “лаб”, “глюконутого” Інтернету, який, на відміну від викладачів, автоматично не витримує безмежних студентських прагнень до знань за три години до початку іспиту, перенапруження внутрішньої оперативної пам’яті із глибокими зовнішніми ознаками у вигляді шаленого погляду, синців під очима, кілка в спині, тремтіння кінцівок та безладного мовленнєвого потоку.

Сесія – це перетворення кімнати гуртожитку в “избу-читальню”, клуби любителів друкованого слова, переписаних зошитів, літрів випитої кави та кілограмів знижених цукерок; це дружні святкування зданого чергового іспиту та гучне відзначення “екватору”; це вічна боротьба бажання заснути з тимчасовим розумінням необхідності вивчення останніх питань; це страх, замаскований байдужістю; це стовідсоткове розуміння закінчення сесійного процесу – “все минає, мине і це”.

Шкода, що все минає.

Сесія – магічне слово, що містить дивовижну здатність і через десятиліття відроджувати в душах молодечий запал, викликати спогади про найкращі і, можливо, найскладніші роки становлення власної особистості; про студентські перемоги і гучні провали; про друзів, з якими долав неподоланні вершини багатогранної науки та пригубив перший келих дешевого студентського пива, з якими пережив часи найбільшого студентського кохання, перших поцілунків та розбитих сердець, з якими прагнув вдосконалити світ, змінити його і себе.

У життя є власні іспити, власні сесії, у порівнянні з якими студентські сесії – іграшки, забавлянки, і дуже хочеться, щоб життєві сесії ми всі склали на “відмінно”.

Успіхів під час чергової сесії, яка вже так близько!

Пам’ять

«...НАЧЕ ПОСТРІЛ, ПРОЛУНАЛО ТЕ “ПРОЩАЙ”»

НЕЩОДАВНО студенти Інституту філософської освіти і науки відвідали Байкове кладовище для шанування пам’яті видатних постатей, чий імена не тільки на сторінках книжок, а й в душі. Серед них ім’я Миколи Петровича Мозгового, пам’ять про котрого не згасає.

Група студентів для уточнення розташування поховання завітала до адміністрації кладовища. Черговий одразу ж називає номер потрібної ділянки. Йдучи до місця нашого паломництва, ми пройшли центральною алеєю, де поховані Михайло

Грушевський, Іван Нечуй-Левицький, Микола Міхновський, Марія Заньковецька, Максим Рильський, Микола Амосов, Валерій Лобановський та багато інших відомих осіб. Одна алея, а стільки

видатних постатей, які прославили Україну! Могила Миколи Мозгового виявляється на протилежному від центральної алеї боці.

Поклавши квіти до могили маестро, студенти ще довго стояли біля поховання і мовчки згадували зустрічі в університеті з цією сильною і мужньою людиною – співаком, композитором, поетом, вчителем.

Павло СЕЛІВАНОВ

Турнір з боулінгу

ВІДРОДЖУЮЧИ ТОВАРИСЬКІ ЗУСТРІЧІ

НЕЩОДАВНО Студентська рада університету організувала та провела товариський турнір з боулінгу серед інститутів нашого вишу. У змаганні взяло участь дев’ять студентських команд та одна збірна аспірантів (старожилів студентського самоврядування). Кожна команда налічувала по чотири учасника та велику кількість вболівальників, які щиро вболівали за своїх представників.

Слід зазначити, що два роки тому подібний захід уже відбувався в нашій alma mater. Тоді студентське самоврядування проводило турнір, який викликав резонанс в університеті. Сьогодні ж тодішні натхненники вже не переймались організаторськими моментами, а грали для свого задоволення і представляли збірну аспірантів. Крім того, слід сказати про ентузіазм всіх гравців. Як і два роки тому, вони самостійно оплачували гру, символічні солодкі подарунки та сам кубок.

Цьогорічними переможцями, як і два роки тому, стали представники точних наук. Цьогоріч перше місце в товариському турнірі отримали студенти Інституту інформатики: **Олег Городничий, Роман Бойко, Олександр Прокопенко, Світлана Танська**. Вони здобули беззаперечну перемогу, вибивши кеглів на 526 балів. Інформатики довели, що вміють вибивати страйки не лише віртуально, а й наживо.

Наостанок хочеться зауважити, що подібні товариські турніри є гарною і цікавою традицією, яка дає можливість студентам не тільки відпочити, а й завести нові знайомства.

Чекаємо на нові турніри, свята, зустрічі від Студентської ради!

Тетяна ВОЙТОВИЧ

Кубок ректора з міні-футболу

6 КВІТНЯ у спортивному комплексі Інституту фізичного виховання та спорту НПУ імені М. П. Драгоманова відбувся фінал Кубку ректора з міні-футболу.

На святі були присутні ректор НПУ імені М. П. Драгоманова **Андрущенко Віктор Петрович**, заслужений майстер спорту СРСР, відомий

футболіст, володар “золотого м’яча” 1975 року, заслужений тренер України **Блохін Олег Володимирович**, заслужений майстер спорту СРСР, відомий футболіст, голова комітету національних збірних

Федерації футболу України, заслужений тренер України **Мунтян Володимир Федорович**, заслужений майстер спорту СРСР, відомий футболіст, заслужений тренер України, завідувач кафедри футболу НПУ імені М. П. Драгоманова, доцент **Михайліченко Олексій Олександрович**, виконавчий директор Федерації футболу м. Києва **Старовойт Віктор Кіндратович** та президент гандбольного клубу “Авіатор-НПУ” **Андрій Мельник**.

У запеклій та цікавій боротьбі перемогу у фінальній грі з рахунком 2:1 та Кубок ректора вдалося здобути команді Інституту історичної освіти. Почесне друге місце посіла команда Фізико-математичного інституту. Переможців та учасників фіналу нагородили грамотами і медалями **Віктор Петрович Андрущенко, Володимир Федорович Мунтян, Олег Володимирович Блохін** та президент гандбольного клубу “Авіатор-НПУ” **Андрій Мельник**.

